
Liga krásných

ŽANETA VOLDÁNOVÁ

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2015

Ilustrace: Barbora Říhová

©Jan Šuba-Makniha.cz

©Všechna práva vyhrazena !

ISBN 978-80-88080-11-4 (pdf)

„Neexistuje definice krásy, existují však její měřítka.“

Věnováno mým dvěma rodinám – té opravdové a té taneční.

Prolog:

Někdo zaklepe na dveře. Ty se otevřou a v nich stojí muž v bílém plášti. Zase mě budou vyslyšet? Nebo mi dnes dají pokoj? Kolikrát o tom ještě budu nucená mluvit? Nechte mě být.

„Jak se vám daří, slečno Allenová?“ zeptá se mě vlídně.

Ani se neobtěžuju s odpovědí.

„To nevadí, nemusíte se mnou komunikovat, jestli nechcete. Ale víte, dostal jsem nápad. Říkala jste, že mluvení vás vyčerpává. Co kdybyste zkusila ten příběh sepsat?“ Z kapsy pláště vytáhne tužku a papír. „Co vy na to?“

Copak jsem nějaká spisovatelka? Takový nesmysl. Proč bych o tom ještě měla psát? Nestáčí, že se mi to STALO?

„Mohlo by vám pomoci, kdybyste se z toho trápení vypsala,“ řekne a zamává mi tužkou před otráveným obličejem.

Vlastně... Proč ne. Beztak tu nemám co dělat. Jen den co den civím do těch prázdných zdí a čekám na nic.

„Tak fajn,“ svolím s povzdechem. „Ale zapomeňte, že to budu psát ručně. Chci notebook.“

„Bohužel, nemáme tu žádný k dispozici...“

Probodnu jej pohledem. „Chcete mi pomoci nebo ne?“

„Samozřejmě že ano, slečno Allenová.“

Chm. Typický alibista.

„Sežeňte mi notebook a já budu psát.“

Historicky poprvé dosáhnu svého. Nemůžu tomu skoro ani uvěřit.

„Dobrá,“ souhlasí a odejde. Vrátil se asi o dvacet minut později. Kdo ví. Není tu žádná věc, co by ukazovala čas, a na svůj vlastní úsudek jsem se přestala spoléhat už dávno.

Pokud mohu vůbec soudit o tom, co je dávno.

„Žádná wi-fi,“ varuje mě hned na začátku.

Hm. Bezva.

„Neberte to na lehkou váhu, slečno Allenová. Tato terapie funguje velmi často.“

„Vždyť už jsem řekla, že to zkusím,“ zabručím dost rozladeně, čímž ho prakticky vyštvu ven.

Taky bych hned šla ven. Jenže já nemůžu.

Sepsat ten příběh? Hm. Tak fajn. Pojd'me na to.

Byl to den jako každý jiný. Možná je klišé takhle začínat, jenže chci zřetelně postavit do protikladu všednost toho, co se dělo, a šílenost toho, co následovalo.

Cestou do práce jsem se zastavila v rychlém občerstvení pro cheeseburger, protože jsem se nestihla nasnídat. Na tom není nic neobvyklého, věčně jsem vstávala pozdě. Téměř bez dechu jsem dorazila do malinkého květinářství, kde jsem vypomáhala prakticky už od svých šesti let; patřilo totiž mému otci a já byla jako dítě naprosto fascinovaná o-mamnými vůněmi a pestrými barvami květin, takže jsem tam byla pečená vařená.

Od ukončení střední jsem se stala zaměstnankyní na plný úvazek. Nikdy jsem netoužila po hvězdné kariéře nebo po závratném příjmu, i když nelze říct, že bych to odmítla, kdyby mi to bylo nabídnuto; každopádně jsem se svým životem byla nadmíru spokojená. Práci jsem si užívala, ve volném čase jsem se bavila s přáteli. Měla jsem všechno, co jsem potřebovala ke štěstí.

Ale v ten osudový den, který mě navždycky nenávratně poznamenal, za mě někdo rozhodl, že mi to nestačí.

Táta mě pozdravil s jen trochu vyčítavým pohledem, když jsem odložila kabelku a sáček s až bolestně lákavě vonícím cheesburgerem a naklusala k pokladně.

„Omlouvám se, zítra určitě přijdu včas.“ Už v okamžiku, kdy jsem ta slova vyslovovala, mi bylo jasné, že nikdy nebudou mít šanci stát se pravdou. Nepopiratelnou výhodou toho, když se necháte zaměstnávat vlastním rodičem, je to, že jakoukoli chybu či pozdní příchod je ochotný tolerovat, v nejhorším případě si na vás připraví leda tak kázání o zodpovědnosti nebo vám vlepí takovou tu výchovnou facku, při které se vás sotva dotkne, ale má po ní pocit, že se projevil jako dominantní a dokázal si zjednat pořádek. Tentokrát to ovšem nebyl ten případ. V obchůdku panovala příjemná atmosféra a i mně se hned zvedla nálada.

„Vyměním výlohu,“ nabídla jsem se ochotně. Pravda, zas taková oběť to ode mě nebyla. Vyměňování výlohy jsem zbožňovala.

Táta mi věnoval pobavený úsměv, ale nechal mě pracovat. Napřed jsem velmi opatrně vyskládala vystavené květiny a ozdobné předměty a zařadila je na místo, potom jsem začala pečlivě vybírat, čím bych je nejlépe nahradila. Vždycky to byla jedna z mých nejoblíbenějších činností v květinářství.

Táta odemknul za tři minuty devět. Ještě jsem nebyla úplně hotová, ale to vůbec nevadilo.

Ten den jsme měli hodně zákazníků, takže jsem musela od práce pořádkem odbíhat, abych obsluhovala. Těsně před polední pauzou se objevila krásná, štíhlá blondýna neurčitého věku a dva rozložití muži, kteří vypadali jako její bodyguardi.

„Dobrý den,“ pozdravila jsem je mile. Táta byl zrovna ve skladu, takže jsem opět musela přestat a obsloužit je. Ne že bych si stěžovala, to ne. Je to jen prosté konstatování.

„Dobrý den,“ odpověděla a přejela si mě pohledem od hlavy až k patě.

„Přejete si?“ zeptala jsem se vlídně a nervózně si uhladila oblečení. *Je se mnou snad něco v nepořádku?*

„Ta výloha se vám moc povedla,“ prohodila žena konverzačním tónem. Nedokázala jsem posoudit, jestli to myslí upřímně, nebo jestli je to jen záminka, jak se dát se mnou do řeči. Zatím jednoznačně věnovala víc pozornosti mně než květinám.

„Ehm... díky,“ usmála jsem se trochu překvapeně. „Ale ještě tam mám v plánu něco přidat.“

„Myslím, že takhle je to perfektní,“ prohlásila tak autoratitvním hlasem, až to skoro vyznělo tak, že mi zakazuje na tom cokoli měnit. Podívala jsem se na poloprázdnou výlohu a byla jsem zmatená, držela jsem se však hesla náš zákazník, náš pán, a neprotestovala jsem, pevně odhodlaná pokračovat, až tato dáma odejde.

„Ještě jednou děkuju,“ kývla jsem tedy. „Budete mít nějaké přání?“

Hodnou chvíli mě propalovala očima, než konečně odpověděla: „Ano, jistě. Samozřejmě.“

Teprve teď se rozhlédla po květinářství, přesto jsem měla pocit, že to, co vidí, ani nijak zvlášť nevnímá. Popravdě řečeno se mě to trochu dotklo. Začala ukazovat na náhodné květiny. „Vezmu si deset těch, pět těch... a ještě dvanáct těch... *prosím,*“ dodala spíš proto, aby mě popohnala, než že by se snažila být zdvořilá.

„Hned to bude,“ přikývla jsem. „Přejete si je svázat do kytice?“ Očekávala jsem kladnou odpověď, to jsem se však přepočítala.

„Ne,“ řekla žena, aniž by se nad tím byť jen na vteřinu zamyslela.
„Jak je tedy chcete zabalit?“ podivila jsem se.
„Můžete mi je odnést do auta? Chci je po jedné rozdávat bezdomovcům.“

Bez mrknutí oka mi zalhala, to jsem poznala. Vyhovět jí však byla moje povinnost.

„Dobře. Jenom zavolám tá... ehm, šéfa, aby zatím pohlídal obchod.“

„Výborně,“ pochvalovala si blondýna. „Nebude to na dlouho, parkujeme hned tady za rohem.“

Řekla jsem tedy tátovi, aby na chvíli vyšel ze skladu a postavil se k pokladně.

„Bude to jen vteřinka,“ slíbila jsem. Nemínila jsem se s těmi podivnými lidmi zdržovat déle, než bylo nutné.

Žena nechala zaplatit jednoho ze svých „nohsledů“. Táta převzal peníze a dal je do kasy, já mezitím vzala květiny do náruče a zamířila k východu. Všichni tři mě následovali.

„Tak kde máte to auto?“

„Už jsem přece říkala, že za rohem,“ usmála se na mě laskavě žena. Vedla mě tedy tím směrem; muži mě obklopovali z obou stran, jako by si mě hlídali. *To se snad bojí, že jim s těma kytkama zdrhnu?*

„Je to ještě daleko?“

Zahnuli jsme totiž už třikrát a pořád nic.

„Neměj strach, už jsme skoro tam.“

Zabočila do úzké uličky. Automaticky jsem šla za ní, z ničeho jsem ji nepodezřívala, což byla zcela základní chyba. Asi jsem prostě nečekala, že by mě někdo mohl unést za bílého dne.

No, a přesně to se stalo. Ti dva svalnáči mě chytili a hodili na zadní sedadlo jako pytel hlíny. Přirozeně jsem začala pištět, křičet, ječet, a to všechno dohromady. Než jsem stihla zareagovat, byla jsem zleva i zprava obklíčená. Nějaký třetí muž za volantem nastartoval, počkal, až se žena posadí na místo spolujezdce, a pak sešlápl plyn.

Pochopitelně jsem hrozně panikařila. Přes vlastní řev jsem málem přeslechla, že na mě žena mluví.

„Upokoj se, zlatíčko,“ říkala uklidňujícím tónem. „Ničeho se neboj. Nejsi v nebezpečí.“

Byla bych jí ráda věřila, ale nešlo to.

Muž ode mě napravo zničehonic vytasil kameru a namířil ji na mě. Vytřeštila jsem na něj oči.

„Teď na mě, Buggy, na mě!“ ozvala se žena. Poslušně otočil kameru na ni.

„Vážení diváci, opět vás zdraví Irena Dovermannová! Vítejte zpátky při sledování pořadu Liga krásných! Máme tu další soutěžící. Jmenuje se Lisabeth Allenová a je zaměstnaná u svého otce v malém zapadlém květinářství. My se o ni ale samozřejmě postaráme a pomůžeme jí odstartovat kariéru, kterou si zaslouží!“ Odmlčela se, jako by dávala prostor něčemu, co se nestalo. Kývla hlavou ke mně. Kamera se na mě znovu zaměřila.

„Pověz, Lisabeth, už jsi o našem pořadu někdy slyšela?“ vyzvíдалa žena jménem Irena, jak jsem pochopila z jejího předcházejícího monologu.

„Ehm... ne.“ Neměla jsem sebemenší ponětí, co ta Liga krásných je.

„Nic se neděje,“ zasmála se Irena koketně do kamery, která už zase zabírala ji. „Teď je tady, aby ti změnila život... k lepšímu!“

Pořád jsem byla paralyzovaná. Ničemu jsem nerozuměla.

„Já ale... nechci... na svém životě nic měnit,“ vypravila jsem ze sebe.

„Snad nechceš zůstat navždycky obyčejná květinářka?“ povytáhla Irena obočí.

„Myslím, že právě to chci,“ odpověděla jsem, užaslá, že jsem vyslovila celou větu na jedno nadechnutí a bez jediné pomlky. Srdce mi bušilo jako o závod, ale mozek už se uklidnil. *Stala jsem se součástí nějaké trapné reality show. No a co. To není žádná tragédie. Prostě jim řeknu, že s nimi nehraju.* „Promiňte, ale obávám se, že došlo k omylu.“

„Vypni to, Buggy,“ zahučela Irena otráveně. „Drahoušku,“ oslovila mě familiérně a vylovila při tom z miniaturní kabelky rtěnku a kapesní zrcátko. Namalovala si rty a obrátila se na mě. „Je mi líto, že nejsi nadšená z toho, že jsi dostala tak *jedinečnou* příležitost, a že chceš být radši do smrti zalívačkou kyttek než modelkou...“

„Jsem květinářka,“ přerušila jsem ji uraženě.

„Ale už jsme s tvými rodiči podepsali smlouvu,“ pokračovala bez pozastavení nad mojí opravou, „takže ať už z toho máš radost nebo ne, našeho pořadu se *zúčastníš*.“

„Moji rodiče podepsali nějakou smlouvu?“ *Proč se o tom přede mnou nezmínili?* „O ničem nevím.“

„To je jedna z hlavních podmínek... Aby soutěžící o ničem nevěděly. Vyhlédla jsem si dvanáct dívek, které splňovaly moje požadavky, a domluvila jsem se s jejich rodinami za jejich zády.“

„Proč?“

„Uvažuj, Lisabeth. Kdybyste byly připravené,“ vpijela se mi do očí a pohrávala si u toho se zrcátkem v dlaních, „co by to bylo za výzvu?“

Nevěděla jsem, co na to říct, tak jsem jen pokrčila rameny.

„Tak,“ pronesla Irena zvučně a schovala zrcátko i rtěnku zpátky do kabelky. „Tu poslední repliku dáme ještě jednou. Na mě, Buggy.“ Muž s kamerou uposlechl. „Snad nechceš zůstat navždycky obyčejná květinářka?“ odrecitovala Irena a vyčkávavě se na mě zahleděla.

Neměla jsem jinou možnost, než nasadit ten nejpřesvědčivější úsměv, jaký jsem za daných okolností zvládla, a odtušit: „Vlastně máte pravdu. Nechci. Vždycky jsem snila o tom, že budu slavná.“

„Mnohem lepší,“ ocenila moji snahu Irena. „To stačí. Vypni tu kameru, Buggy.“

„Můžu... ehm, můžu se zeptat, kam to jedeme?“

„Nejprve k tobě domů. Tam si vezmeš všechny věci, co budeš potřebovat.“

Budu potřebovat? K čemu???

„A potom?“

„Na tom nezáleží, zlato,“ odbyla mě a vytáhla krabičku cigaret a zapalovač. Jednu si zapálila a požitkářsky potáhla. Okamžitě jsem se rozkašlala. „Dělá ti zle ten kouř?“ zeptala se mě přehnaně soucitně.

„Ano, promiňte...“

„Neměj strach, potrvá to jen pár minut,“ usadila mě líbezně a kouřila dál.

Už teď jsem ji nenáviděla.

Do čeho mě to naši sakra namočili? Určitě to se mnou mysleli dobře, tím jsem si jistá. Ale já bych do něčeho takového přece nešla! Copak mě neznají?

Jenomže tohle byli typičtí oni. Podobné akce pro ně byly lákavým dobrodružstvím a reality-show sledovali skoro každý večer. Prodat svoji vlastní dceru do jedné z nich, to bohužel docela dost znělo jako moji rodiče. Nezbyvalo mi nic jiného, než se smířit se svým osudem.

Držela jsem si obličej v dlaních, ale kouř byl všudypřítomný. Ještě několikrát jsem zakašlala; s Irenou to ani nehnulo.

Brzy jsme zastavili před naším domem... nebo spíš domečkem, a bych to uvedla na pravou míru. Nikdy jsme si nežili na vysoké noze, nicméně domov jsem milovala, hlavně kvůli příjemné a srdečné atmosféře, která tu vládla.

„Počkáme tě v autě,“ řekla Irena; znělo to skoro výhrůžně. Buggy vystoupil, aby mi uvolnil cestu.

„Eh... co si mám vlastně vzít?“

„Hadry. Ty nejlepší, co doma máš. A boty. Plus všechno, díky čemu se udržuješ... *krásná*.“ Div to slovo nezazpívala. „Zbytek už je na tobě,“ pokračovala nezúčastněně. „Hlavně ne domácí mazlíčky. Jsem alergická.“

Cože, cože, co prosím??? Nechápala jsem, co se to děje.

„Tak už běž, nemáme na to celý den. Dávám ti deset minut,“ řekla přísně.

Raději jsem ji poslechla, i když jsem ani nevěděla, proč. Asi to bylo tím, jak autorativní byl Irenin hlas, výraz, gesta... *všechno*.

Pobrala jsem doma to, co mi přikázala – své nejlepší oblečení, několik párů bot, hygienické potřeby, mobil, tu nejméně odrbanou kabelku, co jsem našla, svoji oblíbenou knížku a taky rámeček s fotografií mě a mých rodičů. Z nějakého důvodu jsem ji nemohla nechat doma.

Narvala jsem to do obrovských sportovních tašek přes rameno a spěchala zpátky. Irena sjela tašky prazvláštním pohledem, nařídila Buggy-mu, aby je dal do kufru, a mně řekla, ať se posadím. Během minuty jsme se rozjeli. *Propána, ta ženská vážně neztrácí čas*.

Seděla jsem namáčknutá uprostřed a bylo to velmi nepohodlné. Za chvíli už to trvalo moc dlouho.

„Kdy už tam...“ nadechla jsem se, ale ona mě odbyla ledabylým mávnutím ruky.

„Nech těch otázek,“ zasyčela. „Dneska jsi už devátá. Jsem unavená.“

Tak jsem nechala svých otázek, jak si přála, zavřela jsem oči a modlila se, aby, až je zase otevřu, jsem byla zpátky v květinářství, se zjištěním, že o tom všem, co se právě stalo, jsem jen fantazírovala.

Ale asi jsem se modlila málo.

„Jsme tady, madam,“ oznámila Irena.

Oba muži vystoupili a podrželi mi otevřené dveře, každý na jedné straně. Směšný paradox.

Vylezla jsem pravou stranou, ani nevím, proč, možná proto, že Buggyho už jsem znala jménem, i když to vůbec nic neznamenalo. Asi jsem mu jednoduše víc věřila, když jsem znala jeho funkci v téhle šarádě.

Irena zůstala sedět v autě. „Pospěšte si,“ houkla na ně.

Zvedla jsem hlavu od šterkovité příjezdové cesty a rozhlédla se. Napřed jsem měla pocit, že sním. Musela jsem se štípnout, abych se ujistila, že se mi to nezdá.

Stáli jsme před malým zámečkem z červenohnědých cihel. Široko daleko nebylo nic jiného, jen holá prostranství, a kus za ním se rozprostíral les. Bylo to přesně to venkovské sídlo, kam si bohatí ropní magnáti a slavné celebrity jezdí odpočinout od práce a společnosti, popřípadě spáchat nějakou tu nevěru. Zámeček byl dost velký na to, aby v něm žilo šest standardních rodin nebo dvě opravdu bohaté a rozmar-
Měl tři patra, jak jsem odvodila z toho, že jsem napočítala tři řady oken, na nichž z nějakého důvodu byly mříže. Chyběly jenom věžičky a zahrady s bludištěm z živého plotu, aby se tu mohla natáčet nějaká pohádka.

Neměla jsem šanci si jej důkladněji prohlédnout, protože mě Buggy a jeho kolega kormidlovali ke vchodu. Vystoupali jsme po čtyřech kamenných schodech. Buggy mi podržel dveře a já prošla dovnitř. Ocitla jsem se v rozlehlé, střídmě zařízené hale. Věvodilo jí masivní dvou-ramenné schodiště z nablýskaného dřeva. Podlahu pokrýval tlustý smetanový koberec, na zdech bylo totéž dřev, z nichž byly vyrobené schody; tu a tam visely i zarámované obrazy. Ze stropu visel ohromný křišťálový lustr, zalévající celý prostor příjemným měkkým světlem, protože skrze vchodové dveře, které nebyly prosklené, sem denní světlo nepronikalo.

Z haly vedly čtvery dveře – jedny velké se skleněnými tabulkami a troje dřevěné, se zlatými klikami. Jako celek byla hala působivá, ale podle honosného zevnějšku bych od interiéru očekávala víc.

„Ehm, ehm!“ ozvalo se zvučné zakašláni. Z vrcholu schodiště se na mě usmívala blondýnka tak drobná, že jsem ji prve přehlédla; zato slyšet ji šlo vskutku zřetelně.

„Vítejte v Lize krásných,“ zatrylkovala nahlas. Znělo to, jako by se tuto frázi i patřičné nadšení do ní vpravené učila nekonečné hodiny. Přemítala jsem, jestli se tu najde někdo, kdo její píli ocení.

„Ehm, děkuju,“ zabručela jsem nervózně.

„Vy jste slečna Lisabeth Allenová?“ ujišťovala se blondýnka. Buggy a jeho parťák mě dostrkali nahoru, takže jsem jí teď stála tváří v tvář; ačkoliv, její tvář byla někde v úrovni mých ramen.

„Ano,“ přikývla jsem a pokusila jsem se na ni usmát. Nebyla to žádná krasavice; Bůh byl zjevně při jejím tvoření velmi úsporný. Nejen že jí nenadělil zrovna moc centimetrů do výšky, ale šetřil i na jejím poprsí. Nebyla skoro vůbec vyvinutá. Zato na uších se očividně vyřádil; zhotovil je v úctyhodné velikosti. Co se obličeje týče, měl příliš ostré rysy, trochu mužské, což se příšerně tlouklo s jejími princeznovskými

lokýnkami, kterými se svůj vzhled nejspíš snažila zachránit. Připomínala malého skřítku. V duchu jsem ji pokřtila na Královnu elfů.

Nikdy jsem nikoho kvůli vzhledu neodsuzovala a neudělala jsem to ani v jejím případě; bylo mi jí spíše líto. Neubránila jsem se však poněkud škodolibému pomyslení, že její horlivost je nejspíš to jediné, co ji drží v tomhle krutém světě, kde dobrý vzhled hraje prim, nad vodou.

„Brianna Carpetová, těší mě.“ Napřáhla ke mně ruku a já ji váhavě stiskla. „Doufám, že si váš pobyt náležitě užijete, madam,“ mlela jako kolovrátek. „Teď, kdybyste byla tak laskavá a počkala v támhle té místnosti...“ ukázala mi prstem. „Ale s nikým tam nemluvte.“

Povytáhla jsem obočí a ona omluvně pokrčila rameny. „Příkaz.“

„Rozumím. Ráda jsem vás poznala, slečno Carpetová.“

„Paní,“ opravila mě s lehkým uzarděním.

Páni. Takže Královna elfů je vdaná. Za kohopak? Snad ne za Hobbita?

„Paní Carpetová,“ usmála jsem se na ni.

Spokojeně se uculila. „Potěšení je na mé straně,“ řekla úlisně.

Odebrala jsem se ke dveřím, k nimž jsem byla nasměrovaná; Buggy a ten druhý mě doprovázeli – jako bych se snad ještě chystala utéct.

Otevřeli mi dveře a já jsem vstoupila do malého salonku. Byl sladěný do mentolové a čokoládově hnědé. V životě jsem neviděla úchvatnější barevnou kombinaci. Polstrované židle s umně vyřezávanými nohami byly v řadách za sebou, jako v kině. V čele před nimi stál stůl s vázou s květinami a několika sklenicemi čisté vody, abychom nezahynuly žízní. Místnost byla osvětlená stejným lustrem, jaký byl v hale. Žádný jiný zdroj světla tu nebyl, neboť zde scházela okna.

Více detailů jsem nebyla s to vnímat, jelikož osm z dvanácti židlí bylo obsazených – a to těmi nejnádhernějšími, nejúžasnějšími, nejdokonalějšími bytostmi, jaké jsem kdy viděla. A jakmile jsem se zadívala na ně, byla jsem ztracená.

Všechny to byly ženy zhruba v mém věku. Každá z nich byla úplně jiná a každá nadpozemsky krásná. Jako bych se najednou přenesla na stránku módního časopisu *Vogue*.

Když jsem vešla, automaticky se na mě otočily a zkoumaly mě pohledem. Byla jsem nesvá, ne-li jsem začínala panikařit.

„Ehm... ahoj!“ pozdravila jsem je nepřiměřeně vysokým hlasem, ne nepodobným tomu Brianninu, kterému jsem se ještě před dvěma minutami v duchu vysmívala. *To máš za to, Lisabeth Allenová. Teď pykej!*

Vrátila jsem svoji pozornost k časopisu. Poštěstilo se mi vypátrat mezi všemi těmi reklamami a fotografiemi modelek a drahého oblečení krátký článek. Začetla jsem se do něj, ale už po první větě mi bylo jasné, že to stejně nic inteligentního nebude. Rozmrzele jsem obrátila list, aby na mě vybafla další strana plná inzerce.

Konečně se znovu rozlétly dveře a v nich stanula *další* bohyně krásy. Ale tahle byla jiná, hrozně hubená, kost a kůže. *Proboha, moje stehna jsou nejmíň třikrát větší než její!* zděsila jsem se. *Tahle holka buď bojovala, nebo ještě bojuje s anorexií. Stoprocentně.*

Její vychrtlost byla přirozeně tou první věcí, která člověka bila do očí, ale její účes byl hned druhý – a to v těsném závěsu. Peroxidově blond vlasy měla v chlapeckém sestřihu, krátké, sčesané na jednu stranu a nagelované. Vypadalo to odvázně a kupodivu *fakt dost dobře*.

Větu „Posaďte se prosím, slečno“ jsem v duchu odříkala spolu s „ne-Buggym“ a on za to dodal ještě „Bellová.“

Byla nějaká chladná, jakoby bez výrazu – ani rozpaky, ani zvědavost, nic, jen kamenná neproniknutelná tvář. *Možná na ní má nějakou masku proti projevu emocí*, napadlo mě. *Pokud ano, tak funguje víc než výborně.*

Šel z ní trochu strach; když si sedala vedle mě, doslova kolem sebe šířila ledovou vlnu – až se mi zježily vlasy v zátylku.

Rozhlížela jsem se po salonku. Všechny židle už měly svoji „majitelku“. *Ted' už se přece něco stane, ne?*

„Ne“ byla správná odpověď. Nedělo se totiž absolutně vůbec nic.

Nechápala jsem to. *Jsme tu přece všechny, tak na co ještě čekáme?*

Moje vzrušení s každou vteřinou vyprchalo a zůstávalo jen rozčarování. Hledala jsem náznak podobných pocitů u ostatních, ale všechny byly podezřele klidné a nezúčastněné, oči sklopené k lesklým tvrdým stránkám časopisu.

V okamžiku, kdy jsem už sbírala síly k prolomení toho nesnesitelně nudného a znervózňujícího ticha, se dveře opět rozrazily.

Kamery.

A pak...

Irena.

Stihla se převléct do blankytně modrých šatů s vrstvenou sukni a nachovými kamínky zdobícími výstřih a spodní lem šatů. V uších se jí houपालy rudofialové kruhy a vlasy měla sepnuté do efektního rychlodrodu.

Zcela viditelně se vyžívala v tom, jak jsme se na ni všechny svorně ohlédly.

„Moje krásky,“ zacvrlikala jako ptáček. „Tak ráda vás vidím.“ Mluvila, jako by byla naše stará známá, co nás po letech potkala v obchodě v oddělení s mraženými výrobky.

Drobnými krůčky – jelikož na svých asi osmnácticentimetrových šteklech by normální kroky těžko zvládala – se přesunula ke stolku a uvelebila se na židli za ním. Klouzala očima z jedné na druhou a při tom se tak nějak hladově usmívala. Malinko mi to nahánělo hrůzu.

„Vítejte v Lize krásných,“ řekla jasným hlasem s přehnanou dávkou citového zabarvení. Napadlo mě, že se tuto repliku Brianna naučila nejspíš právě od ní. „Je radost pohledět na ty nejpůsobivější, nejslicnější a nejatraktivnější mladé ženy z celé Anglie. Vybírala jsem vás velmi pečlivě a jsem s výsledkem náležitě spokojená. Jste jako sbírka diamantů. Dokázala bych na vás skvěle zbohatnout, kdybych chtěla.“ Koketně se zasmála. „Ale od toho tady přece nejste. Jste tu proto, že krása se musí co...?“ Odmlčela se, jako by čekala na odpověď, ale byla to pouze řečnická otázka. „Podporovat! Právě z toho důvodu jsem vás pozvala sem. Na vašich okouzlujících tvářičkách vidím zmatené výrazy. Je mi jasné, že nerozumíte, co se tady děje. Ale nemáte se čeho bát. Dostanete to, co si zasloužíte.“ Tentokrát udělala delší pauzu. Přemýšlela jsem, jestli to myslela jako výhrůžku, nebo zda se jen snažila být vtipná.

„Co to bude?“ odvážíla se zeptat brunetka v první řadě – ale ne ta, co mi byla tak sympatická.

Irena ještě chvíli mlčela, aby nás napíjala, a potom konečně blahosklonným tónem odpověděla: „Příležitost, drahoušku.“

Nesetkala se očividně s takovou odezvou, jakou očekávala, protože trochu zvýšila hlas, když pokračovala. „Jen se na sebe podívej. Kdo jsi?“

„Ehm... Macy. Macy Grinwaldová.“

„Výtečně, zlato. A já se vás teď ptám, dámy. Kdo je Macy Grinwaldová? Víte, co je zač? Slyšely jste o ní někdy?“

Všechny jsme kroutily hlavou. Macy to podle všeho nebylo moc příjemné, protože se na své židli sesunula trochu dolů a shrbila se.

„A co tahle rozkošná plavovláska?“ ukázala Irena na dívku vedle Macy.

Opět záporná reakce.

„A to je právě ono,“ luskla Irena prsty. „Jste nuly. Nádherné a oslnivé, ale nuly. Jste živoucí ozdoby světa, ale svět o vás neví, takže vás nemůže obdivovat. A já to změním.“ Mluvila teď jako šílená vizionářka, což bylo trochu děsivé a zároveň legrační Asi to tak ale připadalo jenom mně, protože všechny ostatní na ni fascinovaně zíraly. „Poskytnu vám jedinečnou příležitost dát se lidem poznat. *Proslavit se.*“ Tímto prostým slovním obratem si definitivně získala přízeň.

Očividně jsem byla jediná, kdo to považoval za snůšku keců. Ostatní na ní visely pohledem a zdálo se, že jsou ochotné udělat pro nabízenou slávu cokoli. V tom okamžiku jsem ještě ani netušila, jak moc je slovo „cokoli“ pravdivé.

„Dvanáct děvčat... dvanáct překrásných děvčat s ohromným potenciálem stát se modelkami nebo dokonce herečkami... No jen se přihlaste, která z vás po tom toužila?“

Všechny kromě mě zvedly ruku, některé ji doslova vymrštily do vzduchu.

Přišlo mi to celé nějak moc podezřelé. Nechtěla jsem skončit jako takzvaná modelka pózující pro obnažené fotografie nebo jako herečka, co točí jenom porno. Nevěřila jsem Ireně, že z nás chce udělat skutečné hvězdy, v tom pravém smyslu. A kromě toho, stejně jsem si ani nepřála stát se hvězdou.

„Tady se vaše sny konečně naplní,“ pokračovala Irena, která si pozornost viditelně vychutnávala.

Moment. Co když tohle nikdy NEBYL můj sen?

Neměla jsem sebemenší ponětí, co tam dělám.

Chtěla jsem se ozvat, ale Irena už do nás zase cosi hustila.

„Strávíte tu celkem šestatřicet dní, včetně dneška. Každý třetí den odsud jedna z vás odejde. Bude to taková... soutěž. Budete pro sebe navzájem hlasovat, vždy pro tu, která je podle vás nejlepší, nejkrásnější a nejvíce se hodí pro práci v showbusinessu. Ta s největším počtem hlasů bude odsud odvedena rovnou do záře reflektorů a blesků fotoaparátů. Svět venku už na vás bude čekat, bude vás oslavovat, pohnou se k vám reportéři a novináři, budete celebrity! Absolutní vítězka samozřejmě dostane ty nejlepší nabídky, čím později budete svými kolegyněmi vybrány, tím menší šance bude, že se uchytíte. Tento postup jsme zvolili proto, abychom z vás vyždímali co nejvíce soupeřivosti, cílevědomosti a především snahy... Je jen na vás, jakým způsobem budete o vítězství usilovat, ale... ať vyhraje ta nejlepší!“

Patrně domluvila, protože se posadila. Zůstaly jsme všechny zaražené, nic jsme nechápaly... Aspoň já teda určitě ne. Irena byla zřejmě s vysvětlováním u konce, ale mně stále nebylo jasné, kde jsem se to ocitla a hlavně proč.

Jediné, čemu jsem porozuměla, bylo, že jestli mě ostatní zvolí za nejlepší, budu celebrita.

Co tu do hajzlu dělám a jak jsem se sem dostala??? Mami, tati, do čeho jste mě to zase namočili?

„Teď vás rozdělím do dvojic a dám vám klíče od pokojů,“ dodala Irena, když už žádná z nás snad ani nečekala, že se ještě něco dozvíme. „Až přečtu vaše jméno, přijďte si sem pro něj. A prosím, až tady budete, každá z vás mi odevzdá veškerou osobní elektroniku – mobil, tablet, iPad, notebook, všechno. Taková jsou pravidla,“ pokrčila rameny, když slyšela, jak jsme sborově zalapaly po dechu. „Jste přece v soutěži a musíte se soustředit výhradně na její průběh. Berte to jako takovou malou odvykací kúru,“ mrkla na nás spiklenecky a pak se sklonila k nějakému papíru.

Všechny dívky začaly prohledávat své příruční tašky a vytahovat z nich své nadupané elektronické vychytávky. Cítila jsem se trapně, když jsem z kapsy vydolovala svůj starý a už docela poškrábaný mobil. *Proč jsem si vlastně nikdy nekoupila nový???*

„Pokoj číslo jedna – Quinn Priceová a Angel Montgomeryová! Pojd'te za mnou, děvčata,“ volala je Irena zvučně.

Zvedly se dvě dívky v přední řadě, jedna červenovláska a druhá s velmi snědou pletí, takovou, že to nemohlo být jen opálení... leda že by si pobyla opravdu dlouhou dobu v solárku. Ale spíš byla prostě tmavý typ.

Převzaly klíč a objaly jedna druhou jako nejlepší kamarádky. Potom se opět usadily.

„Pokoj číslo dvě – Melanie Hagenová a Tina Wangová.“

Černoška a Asiatka. Zajímalo by mě, jestli je dali k sobě právě z tohoto důvodu.

Obě vyhlížely velice sympaticky. Nepozdravily se tak vše, jako dvojice před nimi, zato byl úsměv, který si vyměnily, upřímný. Doufala jsem, že se mi někdy dostane příležitosti se s nimi seznámit a snad i spřátelit.

Přece jenom... předpokládala jsem, že tu strávím všech třicet šest dní, jelikož mi stačil jediný pohled na to, abych viděla, že každá z těch jedenácti je hezčí než já.

„Pokoj číslo tři – Dianna Harrissonová a Lisabeth Allenová.“

Věděla jsem, že jednou musím uslyšet své jméno, přesto jsem trochu nadskočila.

Dianna Harrisonová byla drobná blondýnka v krémovém saténovém topu a tmavomodré sukni nad kolena a s dlouhými visacími náušnicemi. Velmi kultivovaně se postavila a několika kroky přešla k Ireně. Opatrně dala na stůl svůj iPad a iPhone, obojí pravděpodobně v té nejnovější, nejlepší verzi. Málem jsem umřela studem, když jsem vedle nich pokládala tu svoji šunku.

Převzaly jsme klíč.

„Ahoj,“ pozdravila mě. „Já jsem Dianna.“

„A já Lisabeth.“

„Doufám, že spolu budeme dobře vycházet. Ráda tě poznávám, Elizabeth.“

Ne. To snad ne. Už zase!

Vždycky jsem s tím měla problémy. Kdykoli jsem se představila někomu cizímu, myslel si, že jsem se jen přeřekla, nebo že se přeslechl a že se ve skutečnosti jmenuju Elizabeth, nikoli Lisabeth. Nevím, proč tomu tak bylo, ale bojovala jsem s tím odjakživa.

„Jsem Lisabeth. Ne Elizabeth.“

„Omlouvám se, asi jsem špatně slyšela,“ zamumlala Dianna zahanbeně. Moje rekace mi najednou připadala zbytečně zahořklá.

„Nic se neděje.“

„Jdeme si sednout?“ zeptala se laskavým tónem.

„Asi jo,“ zahučela jsem.

„Tak fajn,“ řekla, zůstala však stát. Uvědomila jsem si, že čeká, až se dám do pohybu, abychom odešly zároveň. Konečně jsem se tedy pohнула a obě jsme zamířily ke svému místu.

„Pokoj číslo čtyři...“

Už jsem neposlouchala. Měla jsem plnou hlavu své nové spolubydlící. Její vybrané způsoby mě zaskočily, a abych byla upřímná, trochu i vyplašily. Nemohla jsem nelitovat, že nejsem radši s Melanií nebo Tinou; nic proti Dianně, tušila jsem však, že s nimi bych našla daleko víc společných témat.

Zabrané do vlastních myšlenek mi unikl celý zbytek rozdělování pokojů, ale ani mi to moc nevadilo. Irena oznámila, že je načase se ubytovat, a dívky se jako na povel rozutekly, jenom já tam zůstala sedět, pozadu jako vždycky.

Ohlédla jsem se přes rameno k východu a zjistila jsem, že Dianna tam na mě čeká. Podivně mě to dojalo. Honem jsem vstala a pospíchala za ní. *Nakonec to s ní možná bude dobré*, pomyslela jsem si. *Minimálně je hrozně hodná*.

Následovaly jsme ostatní ven ze salonku a po schodech nahoru do druhého patra, kde byly pokoje. Našly jsme dveře s mosaznou trojkou, která sem musela být přidělána pro účely soutěže; Dianna vsunula klíč do zámku a obrádně jím otočila. Otevřela a já zalapala po dechu.

Nikdy jsem neviděla luxusnější místnost. Všechno bylo sladěné do bílé, mahagonově hnědé a zlaté. Bílý byl měkoučký plyšový koberec, strop, podklad tapet na stěnách, přikrývky na postelích a květiny ve vázách, mahagonový všečen nábytek, jemný vzor na tapetách, těžké masivní závěsy, vázy a další dekorativní předměty a zlaté ornamenty na stropě, naducané prachové polštáře, stínidla štíhlých stojacích lamp, rámy zrcadel a vyšívání na přikrývkách. Přála jsem si zůstat tu navždy.

Dianna ani náhodou nebyla tak vzrušená jako já. Přelétla pokoj očima a obrátila se na mě, aby mi dala na výběr, kterou chci postel. Bylo mi to srdečně jedno, vybrala si tedy Dianna. Vzala si tu u okna, na mě zbyla ta u dveří. Svalila jsem se na ni; byla úžasně pohodlná. Dokázala bych tam ležet věky.

Dianna se pustila do vybalování svých obřích nabitých kufrů – zavazadla nám přinesli na pokoje. Musela jsem obdivovat její aktivitu. Jak jsem předpokládala, oblečení poskládala do úhledných komínků a roztřídila podle barev, stejně jako to, které pověsila na věšáky.

Perfekcionistka, proběhlo mi hlavou.

„Máš ponětí, co se bude dít teď?“ zeptala jsem se jí.

„Ne, je mi líto,“ odvětila a dál pokračovala ve svém horlivém skládání.

Co mi zbývalo jiného než si taky vybalit?

Uplynula hodina, během níž jsem vyházela většinu svých věcí z tašek (které oproti její kompletní výbavě od Louise Vuittona vypadaly zoufale uboze, což vysvětlovalo ten pohled, který jim věnovala Irena) a násilím je narvala do své skříně (nechápu, jak se to tam Dianně mohlo všechno vlézt), čtrnáctkrát zkontrolovala čas na svých náramkových hodinkách, sedmkrát si natřepala polštář, devětkrát si před zrcadlem ve zlatém rámu, které viselo v miniaturní koupelně (bohužel bez sprchy), která patřila k našemu pokoji, přečesala drdol a dvanáctkrát otevřela dveře, vykoukla ven, jestli se něco neděje, a zase je zavřela. Nevím, proč jsem to dělala, zkrátka jsem se potřebovala nějak zabavit.

Dianna zůstávala klidná a poté, co si všechny věci uklidila, v podstatě nehybná – jen seděla na svojí posteli a dívala se ven z okna, na kterém k mému nemalému úžasu byly mříže (když jsem se na to zeptala Dianny, odpověděla, že je to nejspíš kvůli bezpečí majitele tohoto zámečku, od kterého si její Irena pravděpodobně pronajala na tuto soutěž). Záviděla jsem jí, že vydrží sama se svými myšlenkami – nebo s žádnými myšlenkami – a nenudí se u toho.

Po těch šedesáti minutách se ozvalo tlumené zaklepaní. Ještě než jsem stihla zareagovat, Dianna už byla na nohou a brala za kliku. Její pohotovost mohla být způsobena dvěma věcmi – buď byla superžena s nadpřirozenými schopnostmi megarychlosti a jasnozřivosti, nebo na ono zaklepaní celou tu dobu čekala; podezírala jsem ji z obojího.

Když postřehla, že i já se chystám jít otevřít, kliku pustila a zeptala se, jestli to chci vyřídit já. Musela jsem nejspíš vypadat strašně natěšeně, jinak by mi to nenabídla. Bylo mi hloupé odmítnout, a tak jsem přikývla. Dianna se vrátila zpět na postel a já spěchala otevřít.

Na chodbě stála obyčejná tuctová dívka v uniformě – tmavomodré tvídové sukni, bílé halence a námořnickém sáčku – patrně služebná, povýšená dočasně na něco jako jednu z Ireniných asistentek, které se staraly o nás soupeřící, jakož i o průběh samotné soutěže. K sáčku měla přišpendlenou cedulku se svým jménem. Anita Glazerová, stálo tam.

„Slečno Allenová,“ uklonila se mi, jako bych to byla *já*, komu slouží. Byla jsem v šoku. Ještě nikdy se mi nic takového nestalo. Připadala jsem si jako taková ta zbohatlá paní domácí, co má pokornou hospodyně, která za ni udělá všechnu práci.

„Můžeš mi klidně říkat Lisabeth,“ nabídla jsem jí, ona mě však buď neslyšela, nebo se příliš bála porušit nastolená pravidla.

„Slečno Allenová, mám vám a slečně Harrissonové vyřídit, že v jídelně se podává večeře,“ vychrtila ze sebe, jako by se tu větu učila celé měsíce a konečně chtěla předvést, že ji umí, ale byla až tak dychtivá, že jí skoro nebylo rozumět.

„Děkujeme, Anito,“ usmála jsem se na ni povzbudivě.

Bylo na ní vidět, že má na srdci ještě něco, že musí splnit ještě nějaký úkol – a tak tomu i bylo.

„Budete si přát, abych vás do jídelny doprovodila, nebo tam trefíte samy?“ zadrmolila.

Vzpomněla jsem si na prosklené dveře ve vstupní hale – byla jsem přesvědčená, že jídelna je právě tam. „Zvládneme to, děkujeme,“ odvětila jsem proto co nejlaskavějším tónem.

Zato Anita to očividně nezvládala. Trochu jsem měla strach, že se mi tam sesype. Vyčkávala tam a hleděla na mě ustrašenýma očima. Napadlo mě, že bych řekla „To je vše.“, jako to vždycky říkala Miranda Priestlyová v *Ďábel nosí Pradu*, ale bála jsem se, že by to vyznělo moc snobsky. Nakonec jsem to stejně musela říct, poněvadž kdybych to neudělala, Anita by tam pravděpodobně zůstala stát až do soudného dne, kdežto takhle se znovu uklonila a odcupitala k vedlejšímu pokoji. Byla jsem zvědavá, jestli o její doprovod bude někdo stát, ale nechtěla jsem vypadat jako šmírák, tak jsem raději zalezla zpátky dovnitř.

Dianna stála před svojí skříní a s prstem na rtech si vybírala oblečení.

„Ty se budeš převlékat?“ divila jsem se. „Sluší ti to i takhle.“

„Díky, ale předpokládám, že se od nás k večeři očekává něco speciálního. Navíc, jak by to vypadalo, kdybych se objevila v tom samém, v čem jsem byla na slavnostním vítání?“ Teatrálně si povzdychla. „To bych si udělala pěkně ošklivou pověst.“

Nepopírám, že mě to rozrušilo. Prohlédla jsem si své zelené upnuté kalhoty a červené tričko s balonovými rukávy. Plánovala jsem jít na večeři v tomhle, ale Diannin zděšený tón mě donutil změnit názor. Můj současný outfit se mi náhle zdál zoufale obyčejný, dokonce jsem i začala pochybovat o tom, jestli k sobě ty barvy vůbec ladí. Dospěla jsem k závěru, že nikoli, a málem jsem se na místě propadla hanbou.

Otevřela jsem svoji přečpanou skříň, abych našla „něco speciálního“, jak to vyjádřila Dianna. Okamžitě mě obestřel strach, že v ní nic takového není, a začala jsem si v duchu spílat, že jsem si toho s sebou vzala tak málo.

Dianna, která se právě rozhodovala mezi jednoduchými lososovými koktejkami se zavazováním okolo krku a dlouhými tmavě zelenými šaty bez výstřihu, se na mě otočila a soucitně se zeptala: „Nechceš nějaké půjčit?“

„Ne, to je v pohodě,“ odmítla jsem moc rychle, což ji buď urazilo, nebo zamrzelo, neboť se odvrátila a do našeho odchodu už nepromluvila ani slovo. Ačkoliv, to vlastně mohlo být docela dobře zapříčenené i skutečností, že nebyla kdovíjak upovídaná.

Dlouhé zelené šaty patrně zavrhl jako příliš konzervativní (přestože dle mého mínění jejich sexy rozparek všechno vyvažoval), jelikož si oblékla ty lososové. Ze šperkovnice, která začala hrát, když ji otevřela, si vzala perlový náhrdelník a náušnice a obula si boty v barvě šatů. To jsem vždycky obdivovala – ženy, které mají ke každým šatům dokona-

le ladící boty. Já měla doma asi troje na podpatku – klasické černé a bílé a potom takové šílené žluto-fialovo-zelené, které se daly nosit akorát k jedné sukni a asi ke dvěma tílkám, jinak absolutně k ničemu, ale hrozně se mi líbily a musela jsem je mít (a navíc byly ve výprodeji). A to bylo všechno. Dianna si jen *sem* přivezla asi *jedenáct* párů bot *jenom na podpatku*. Pak tu taky měla šestery baleríny, čtyřery žabky, dvoje nazouváky, dvoje sandály, patery tenisky a *dokonce* i dvoje *kozačky*. To dělá, pokud správně počítám, dvaatřicet párů bot celkem. Při pomyšlení, kolik jich musí mít u sebe doma – pravděpodobně v obří místnosti vyhrazené jenom na ně – se mi zatočila hlava.

Abych se vyvarovala závisti, představila jsem si Diannu, jak se zjevila na prahu svého domu se třemi kufry jenom plnými bot a dalšími dvěma sty zavazadly a nechala Buggyho a toho druhého naložit je všechny do auta, možná rovnou do dvou. Bylo to úsměvné a litovala jsem, že jsem to neviděla naživo.

Ve srovnání s Dianninou garderobou byla ta moje chudobná jako dítě v Africe. Nakonec se mi přece jenom podařilo úplně vespod vyhrabat šaty se širokými šikmými červeno-modrými pruhy, které se jevily být vcelku použitelné. Doplnila jsem je černými lodičkami (jedinými, které jsem si přivezla) a masivním zlatým opaskem. Nebyla jsem sto-percentně spokojená, nicméně docela to ušlo. V Diannině šperkovnici jsem zahlédla zlatý náramek, který by se mi bezvadně hodil, bylo mi však příliš trapné ji požádat, aby mi ho půjčila.

Dianna si svázala vlasy do slušivého uzlu, já jsem raději rozpustila svůj na deset pokusů česaný, leč přece stále nevzhledný drdol a jen si projela vlasy hřebenem, abych od sebe oddělila zacuchané prameny. Každá jsme na sebe nastříkala svůj parfém a už jsme byly – heuréka – připraveny vyrazit. Dianna si vzala stříbrné psaníčko s nezbytnostmi, já jsem takové hlouposti neřešila a nebrala si nic. Podržela jsem Dianně dveře. Způsobně mi poděkovala, tak jsem odušila, že není zač. V tomto bodě naše konverzace zamrzla a zůstala v pevném skupenství po celý zbytek večera.

Někdo klepe. Rychle zaklapnu notebook a zavolám: „Dále.“

Je to moje ošetřovatelka, nese mi léky.

„Tvoje medicína, Lisabeth,“ hlásí usměvavě. Nechápu její odhodlání zářit vždycky jako sluníčko. To si fakticky myslí, že mě tou svojí dobrou náladou nakazí? Jsem proti ní sakra imunní.

„Musí to být?“ vzdechnu. Po prášcích vždycky usnu a najednou mám pocit, že potřebuju psát.

„Moc dobře víš, že ano,“ řekne ošetřovatelka. Napadne mě zeptat se jí, jak se jmenuje; určitě mi to říkala, ale to jsem nejspíš nedávala pozor, takže nevím. Pak si to ale rozmyslím. Nechci se s ní sblížit. Už se nechci nikdy s nikým sblížovat, je to příliš nebezpečné. A už vůbec si nechci dělat přátele ve cvokhausu.

Neochotně si od ní vezmu lék a dám si ho do pusy. Aspoň že nemá žádnou chuť. Honem ho spolknu a zapiju sklenicí vody. Ani ta nijak nechutná. Nejradši bych se už vrátila domů, ale odborníci si prý nemyslí, že by to pro mě bylo dobré.

Jasně. Jako by mi to tady kdovíjak svědčilo. Připadám si jako blázen.

„Už jsi něco napsala?“ zajímá se ošetřovatelka.

„Ne,“ lžu automaticky. „Nic.“

„Není to škoda?“

Pokrčím rameny a neodpovídám. Doufám, že ji tím přiměju odejít. Chci pokračovat. Chytlo mě to.

„No tak dobře. Nebudu tě rušit.“ Ošetřovatelka skutečně odchází. Podařilo se. Ted' zpátky k psaní.